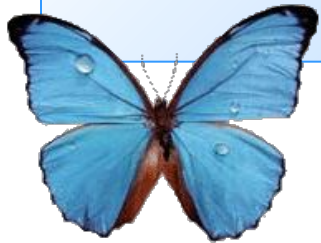

Театри Сходу

Підготували
студентки 4
курсу групи Б
Аброїмова Н. і
Чернуська Т.

Гучна екзотична музика, спів на незрозумілій мові, яскравий різнокольоровий грим або виразні маски героїв, мова жестів і складні рухи тіла, акробатика, танець, а також незвичайно пишні костюми – все це пропонують глядачеві театри далекосхідних країн. Навіть вихований в інших традиціях європеєць не зможе не захопитися досконалістю сценічних форм.

worldtranslation.org

Театральне мистецтво Китаю, Японії та Кореї по суті своїй споріднені танцю шамана, а також деяким ритуалам буддизму, релігії сінто та конфуціанства. У виставах часто використовуються маски та ляльки, а символічні жести, міміка, танець і музика переважають тут над словом. Сценічний реквізит також носить символічний характер, адже в азіатському театрі метою є не перенесення глядача в якесь місце та час, а передача йому якихось важливих ідей, взятих із стародавніх міфів, казок і легенд.

Традиція китайського театру налічує кілька тисяч років. Для нього характерні об'єднання акробатики та пантоміми зі специфічною музикою, принципи якої були вироблені з метою здобуття доброзичливості надприродних істот до мешканців підмісячного світу. З найдавнішого часу відомі шаманські танці поклоніння, в яких віддають почесні богам і правителям.

Worldtranslation.org

Близько 300 року до нашої ери з'явився театр тіней, який і до цього дня дуже популярний у всій Азії. Активний розвиток китайської драми відносять до часів імператора Сюаньцзуна, засновника Імператорської театральної академії, в якій актори навчалися співу, танцю, музики. Приблизно в X столітті до співу і танців додалися сцени, що представляють історичні події. Так виникло змішане уявлення, що називається Заю, яке стало основою класичної китайської драми.

Цікаво, що зловідомі проблеми XIII - XIV століть, які зачіпалися в Заю викликали в Північному Китаї ряд бунтів проти правителів з монгольської династії. Найпопулярніша у Китаї театральна форма - цзінцзюй, або пекінська опера. Вона з'явилася як синтез представлених в Пекіні театральних традицій провінцій Анхуа і Хубей. Головні риси пекінської опери - спів Кунка і лірико-поетичні «плебейські» драми часів правління династії Мін.

舞
Miyuki
春
Chun

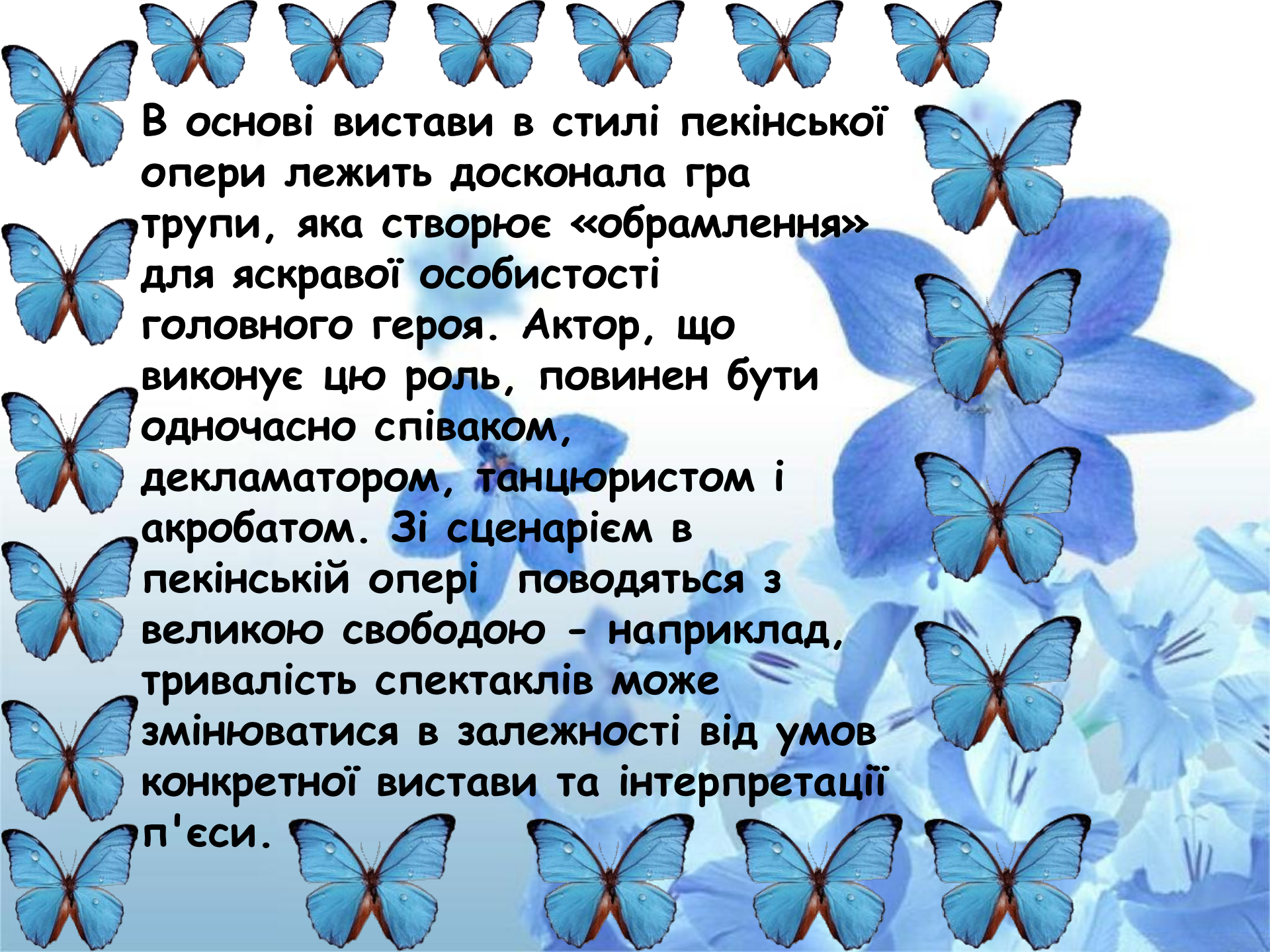
洛
Luo
好
Hao

茶
Te
记
Ji

茶
Te

www.translation.org

В основі вистави в стилі пекінської опери лежить досконала гра трупи, яка створює «обрамлення» для яскравої особистості головного героя. Актор, що виконує цю роль, повинен бути одночасно співаком, декламатором, танцюристом і акробатом. Зі сценарієм в пекінській опері поводяться з великою свободою - наприклад, тривалість спектаклів може змінюватися в залежності від умов конкретної вистави та інтерпретації п'єси.

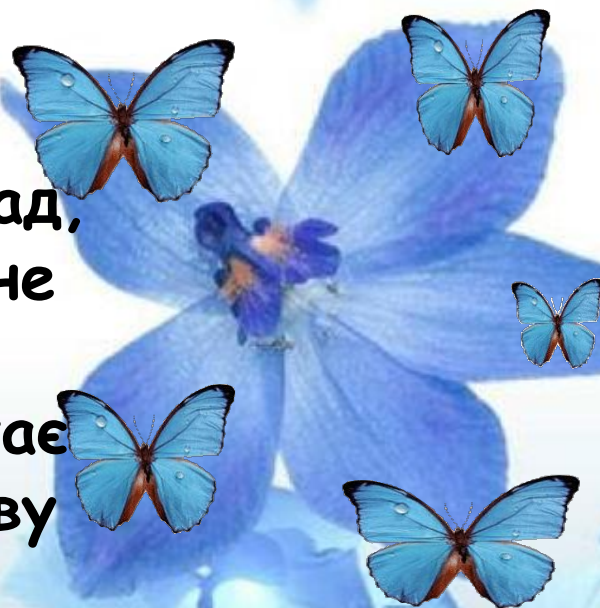
Глядачі в загальних рисах
знають зміст вистав, а актор
повинен показати гру як
можна більш наближену до
сформованих протягом
століть канонів. Зазвичай
актори грають поспіль
декілька творів, так що
публіка, буває, проводить в
театрі цілий день, їсть і п'є,
не соромлячись одночасно у
весь голос коментувати те,
що відбувається на сцені.

worldtranslation.org

Як і в інших традиційних азіатських театрах, сцена під час вистави пекінської опери вільна від куліс і декорацій. Найчастіше єдиними реквізитами є ліжко, стілець і стіл, які можуть символізувати, наприклад, трон, гору або колодязь, а конкретне значення їм надає відповідна гра актора. Наприклад, коли герой встає на стіл або стілець і закриває голову руками, це означає, що він став невидимим і сховався від переслідувачів. Якщо він бере в руку батіг, це означає, що він сідає на коня. Два прапора з намальованими колесами, які тримає герой, означають поїздку у візку.

www.translaction.org